

רע"פ 4752/18 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית, פלוני

בבית המשפט העליון

רע"פ 4752/18 - א'

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלוני

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק ע"פ 15116-10-17 שניתן ביום 23.5.2018 על ידי כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ וכב' השופטים יואל עדן וגילת שלו ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין

בשם המבקש: עו"ד שמעון תורג'מן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ץ, והשופטים י' עדן וג' שלו) בע"פ 15116-10-17 מיום 23.5.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר' סולקין) בת"פ 54318-02-12 מיום 8.6.2016 ומיום 1.10.2017 בהתאמה.

1. המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בכתב אישום המחזיק ארבעה אישומים. בכתב האישום מיוחסות למבקש עבירות תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין, אימים והדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, שביצע כלפי גרושתו ובנה הקטין (להלן: הקטין). על פי כתב האישום, המבקש והמתלוננת היו נשואים בעבר והמשיכו להתגורר במשותף, יחד עם הקטין, גם לאחר שהתגרשו ובמהלך התקופה הרלוונטית. במהלך תקופה זו, הייתה המתלוננת בהיריון. בכתב האישום מתוארים שלושה אירועים שאירעו במועדים סמוכים בהם תקף המבקש את המתלוננת או את הקטין. במקרה אחד היכה המבקש את המתלוננת במכות אגרופ לראשה, הצמיד סכין לצווארה ואיים שיהרוג אותה ואת בנה אם תפנה למשטרה. במקרה שני, לאחר שהקטין סירב לבקשה שהפנה אליו המבקש, בעט המבקש בקטין וזרק אותו לקיר. משביקשה המתלוננת מהמבקש שיפסיק, הכה אותה במכות אגרופ בראשה. במקרה השלישי, היכה המבקש את הקטין בפניו, וכשבאה המתלוננת לעזרתו דחף אותה המבקש, הפיל אותה לרצפה, וניסה לבעוט בבטנה. כמו כן, באירוע נוסף, לאחר שהתעורר חשד בבית הספר לתקיפת הקטין, ניסה המבקש להניע את המתלוננת מלהעיד נגדו במשטרה, ואיים כי יפגע בגופה.

2. בהכרעת הדין מצא בית משפט השלום את המבקש אשם במיוחד לו. נקבע, כי יש לתת אמון בעדויות שמסרו המתלוננת והקטין, שנתמכו בעדותה של העובדת הסוציאלית בבית ספרו של הקטין. טענת העלילה של המבקש נדחתה ונקבע שאין לתת אמון בגרסתו, נוכח הסתירות הרבות שנמצאו בה. בית משפט השלום התייחס לסתירות שנתגלו בין אמריות השונות של המתלוננת לעדותה בבית המשפט ובין עדותו של הקטין בפני חוקרת הילדים לבין עדותו בבית המשפט, אולם קבע כי אלו לא נגעו ללב העניין, וצין כי יש לתת משקל לכך שהעדויות נמסרו מספר שנים לאחר התרחשות האירועים.

3. בגזר הדין בחן בית משפט השלום את הראיות לעונש ואת התסקירים שהוצגו לפניו, וסקר בהרחבה את הפסיקה הנוהגת בעבירות אלימות במשפחה. לאחר מכן, קבע בית משפט השלום מתחם ענישה לכל אחד מהאישומים, אותם חפף באופן חלקי לשם קביעת מתחם ענישה כולל, שנע בין שנה וחצי לארבע שנות מאסר בפועל. בגזירת העונש שקל בית משפט השלום, בין היתר את עברו הפלילי המכביד של המבקש, את חומרת המעשים, ואת הכחשת ביצועם מחד גיסא, ואת חלוף הזמן וניתוק הקשר בין המבקש למתלוננת והקטין מאידך גיסא. כמו כן, דחה בית המשפט קמא את עתירת המבקש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום. לבסוף, נגזרו על המבקש 30 חודשי מאסר בפועל, והופעל עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים שרבץ עליו בגין הרשעה קודמת, לריצוי במצטבר, כך שבסך הכל על המבקש לרצות 42 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו. כמו כן, הושתו על המבקש עונשי מאסר מותנים והוא חויב בתשלום פיצוי למתלוננת בסך 10,000 ש"ח ופיצוי לקטין בסך 30,000 ש"ח.

4. ערעור שהגיש המבקש על פסק הדין נדחה. בית המשפט המחוזי צין כי טענות המבקש כלפי הכרעת הדין נוגעות כולן לממצאי עובדה ומהימנות בהן ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב, וקבע כי מקרה זה אינו נמנה על החריגים לכלל האמור. אשר לערעור על גזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי מכיוון שהמבקש נמנע מלקחת אחריות על מעשיו, ומשום שלעמדת שירות המבחן עדיין קיים סיכון פוטנציאלי מכיוונו, אין מקום להתערב בחומרת עונשו.

מכאן הבקשה שלפניי.

5. המבקש טוען כי עניינו הוא אחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות ב"גלגול שלישי". לטענתו,

ערעורו נדחה בתמציתיות יתרה ומבלי להתייחס לטענותיו בנוגע להכרעת הדין. טענתו העיקרית היא כי לא הוצג כל מסמך רפואי המלמד על הפגיעות שנגרמו לקטין, אף שלטענת המתלוננת מסמך כאמור הועבר לחוקרי המשטרה. לשיטת המבקש, הערכאות הקודמות התעלמו מפרט זה, על אף שהוא שומט את הקרקע מתחת לכלל הקביעות שבהכרעת הדין. לחלופין, טוען המבקש כי בית משפט השלום שגה באופן בו קבע את מתחם הענישה בעניינו, וכי יש להקל בעונשו, נוכח הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע המעשים ובשים לב לכך שלא ביצע עבירות נוספות מאותו מועד.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). הבקשה שלפניי אינה עומדת, ואף למעשה אינה מתיימרת לעמוד, באמות מידה אלו, ודי בכך לדחייתה. למעלה מן הצורך, אעיר מספר הערות:

7. המבקש העלה בפני בית המשפט המחוזי מגוון רחב של טענות המופנות כלפי קביעות המהימנות הנוגעות לעדויותיהם של המתלוננת והקטין. משכך, לא נפל פגם בפועלו של בית המשפט המחוזי שברר את התבן מן הבר, והתייחס בפסק דינו לעיקרם של הממצאים, מבלי להידרש לכל אחת ואחת מטענות המבקש. זאת, בשים לב לכלל אי-ההתערבות ולנוכח היתרון האינהרנטי המוקנה לערכאה הדינית, בשל התרשמותה הבלתי אמצעית מן העדים ומהראיות, אשר הונחו בפניה (ראו, למשל, ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, נד(4) 632 (2000); ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013); ע"פ 7090/15 ח'ליפה נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (25.8.2016)). יודגש, כי כוחו של כלל זה איתן משעסקין בעבירות שהתרחשו בדלת אמותיו של התא המשפחתי, במרחב המגורים המשותף בו התגוררו המעורבים (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009)).

8. כמו כן, הבקשה שלפניי גם היא מופנית בעיקרה אל לב ליבם של ממצאי המהימנות שקבע בית משפט השלום. כידוע, כלל אי-התערבות חל אף ביתר שאת במסגרת בקשה "בגלגול שלישי" (רע"פ 1374/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (26.2.2013); רע"פ 8781/16 הלפרין נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (16.4.2018)). אציין, במענה לסוגיה הממוקדת שהעלה המבקש בפניי, כי בית משפט השלום היה מודע לקיומן של סתירות בעדות המתלוננת, בחן סתירות אלו באריכות, וקבע כי הן נמצאות בשולי העדות וכי אין בהן כדי לפגום במהימנותה של העדות. זהו הדין גם לסתירה הנטענת לעניין מסירת התעודה הרפואית, שכן אין בה כדי לפגום בסימני האמת שמצא בית משפט השלום בעדות. על כן, אין בידי לקבל את טענת המבקש כי פגם זה "שומט את הקרקע" עליה בנויה הכרעת הדין.

9. מכאן לחלקה של הבקשה המופנה לחומרת העונש. כידוע, רשות ערעור בכגון דא לא תינתן, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרף הענישה הנוהג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל (26.1.2016); רע"פ 483/18 ברוכיאן נ' מדינת ישראל (14.2.2018)). בענייננו, די בעיון בסקירת הפסיקה המפורטת שערך בית משפט השלום בגזר הדין על מנת ללמוד כי המקרה דנן אינו חורג מאמת מידה זו.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, מתייתרת ההכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. לפני משורת

הדין, על מנת לאפשר למבקש לבצע מיון מוקדם, אני מורה כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 15.7.2018 עד השעה 10:00, בימ"ר דקל, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבדיו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ג בתמוז התשע"ח (26.6.2018).

ש ו פ ט
